

ПРОКУРАТУРА В СИСТЕМІ СУДОВОЇ ВЛАДИ

А. ЛАПКІН

*кандидат юридичних наук,
асистент кафедри організації судових
та правоохоронних органів
(Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого)*

Черговий етап реформування органів прокуратури України (пов'язаний із прийняттям нового Закону України від 14 жовтня 2014 р. «Про прокуратуру» (далі — Закон)) знову загострив питання про місце прокуратури серед гілок державної влади та її зв'язок із судовою владою зокрема. Сприяють зверненню до цієї проблематики також очікувані зміни у законодавстві про судоустрій і статус суддів, а також конституційна реформа, які повинні привести судову та правоохоронну систему нашої держави у відповідність до європейських стандартів. У цих умовах актуальності набуває дослідження проблем віднесення прокуратури до органів судової влади.

Проблеми статусу прокуратури у механізмі державної влади загалом і характеристика її як органу судової влади зокрема вивчалися у працях багатьох вітчизняних дослідників, зокрема В. Бринцева, Л. Грицаєнка, М. Косюти, І. Марочкіна, Ю. Полянського, В. Тація та ін. Разом із тим з огляду на важливість і багатоаспектність цієї проблеми, а також нові соціально-правові умови вона потребує додаткового розгляду, який і буде здійснено у цій статті.

Мета статті полягає у розробленні теоретичних положень щодо характе-

ристики прокуратури як органу судової влади, а її конкретні завдання — у розгляді аргументів «*pro et contra*» віднесення прокуратури до судової влади і формулювання на цій підставі пропозицій щодо подальшого законодавчого вдосконалення правового статусу прокуратури у системі державної влади України.

Нині місце прокуратури в системі поділу влади і державних органів України не визначено з огляду на таке: 1) у Конституції України прокуратурі присвячено розділ VII «Прокуратура», що свідчить про самостійне закріплення цього органу на конституційному рівні; 2) і Конституція України, і Закон України «Про прокуратуру» (як 1991 р., так і 2014 р.) визначають прокуратуру як єдину систему, не конкретизуючи, до якої гілки влади її віднесено; 3) в організаційному аспекті прокуратура нікому не підпорядкована і не підконтрольна; 4) у функціональному плані прокуратура має самостійні й відокремлені напрями діяльності, весь масив яких не збігається із функціями жодної з гілок влади чи окремого органу; 5) призначення та звільнення Генерального прокурора України відбувається органами, що належать до різних гілок влади — Президентом та Верховною Радою України.

Таким чином, прокуратура в системі державного механізму є відокремленою і самостійною системою органів із широкими повноваженнями. Однак така ситуація, яка успадкована Україною з радянського минулого і була цілком прийнятною в СРСР (соціалістична доктрина якого не визнавала теорії поділу влади), абсолютно неприпустима у сучасних державно-правових реаліях України. Стаття 6 Конституції України закріпила поділ державної влади на три гілки: законодавчу, виконавчу і судову. Відповідно, кожний державний орган чи їх система, а тим більше така вагома, як прокуратура, має знайти місце у межах однієї з гілок державної влади. На цю ситуацію неодноразово звертала увагу Парламентська Асамблея Ради Європи, яка у своїх резолюціях щодо України порівнює прокуратуру з «вільним електроном» у державному механізмі та наполягає на тому, щоб її інтегрувати до виконавчої або судової влади. Проте, на думку Ю. Полянського, таке бачення української прокуратури експертами Ради Європи об'єктивно виражає її становище як автономної правоохоронної системи і загалом не суперечить принципу поділу влади в його теоретичному розумінні, хоча разом із цим учений допускає можливість компромісного кроку щодо інтеграції прокуратури до однієї із загальноновизнаних гілок державної влади [1, 137].

Задля коректного вирішення цього питання необхідно розглянути взаємозв'язок прокуратури з кожною із гілок державної влади.

Із *законодавчою владою* прокуратура пов'язана досить тісно у таких аспектах: 1) правові основи організації та діяльності органів прокуратури закладено актами Верховної Ради України (передусім це Закон, а також закони та інші акти Верховної Ради України, якими керується прокурату-

ра у своїй діяльності); 2) наглядова діяльність прокуратури зосереджена на контролі саме за додержанням законності, тобто передусім актів Верховної Ради України; 3) Верховна Рада України бере участь у формуванні органів прокуратури України, оскільки Генеральний прокурор України призначається і звільняється за її згодою. Крім того, відповідно до ч. 1 ст. 14 Закону кількість прокурорів і структура органів прокуратури визначається законом; 4) Генеральний прокурор України певним чином підзвітний законодавчій владі: він не менш як один раз на рік інформує Верховну Раду України про стан законності; разом із цим Верховна Рада України може висловити йому недовіру, що має наслідком його відставку з посади; 5) діяльність Верховної Ради України не є об'єктом прокурорського нагляду.

Усі ці обставини дають підстави деяким дослідникам відстоювати необхідність визначення прокуратури як інструмента законодавчої влади [2, 19]. Інші науковці наголошують на тісному взаємозв'язку прокуратури та парламенту. Наприклад, В. Ключков вважає, що взаємодія Генеральної прокуратури України з Верховною Радою України повинна здійснюватися у таких напрямках: із питань законодавчої діяльності парламенту; у сфері реалізації контрольних повноважень парламенту, зокрема з охорони й захисту прав і свобод людини та громадянина; сприйняття у вирішенні питань, пов'язаних із внесенням народними депутатами запитів і звернень [3, 213].

Не заперечуючи взаємозв'язку прокуратури та законодавчої влади, наголосимо, що призначенням останньої є насамперед творення законів. Нині Верховна Рада України не має «інструментів», які б забезпечували нагляд за їх дотриманням, у ролі одного з яких пропонується вважати прокуратуру при такому підході. Крім того, Законом

скасовано функцію нагляду за додержанням і застосуванням законів, натомість прокуратура виконує низку важливих ненаглядових функцій, які не «вписуються» у парадигму парламентського контролю: підтримання державного обвинувачення, представництво тощо. Таким чином, прокуратуру не можна віднести до законодавчої влади.

Із *виконавчою владою* прокуратура взаємодіє на дещо інших засадах, хоча теж має чимало точок дотику, а саме: 1) органи виконавчої влади, як і органи прокуратури, становлять надзвичайно широку і розгалужену систему, з якою безпосередньо взаємодіє система органів прокуратури на всіх рівнях; 2) з деякими органами виконавчої влади прокуратура об'єднана спільними завданнями і напрямками діяльності — йдеться про органи внутрішніх справ, Службу безпеки України, інші правоохоронні, а також численні контролюючі органи; 3) органи виконавчої влади — від Кабінету Міністрів України до органів виконавчої влади на місцях — є об'єктами прокурорського нагляду. При цьому саме відповідність актів, дій, рішень органів виконавчої влади закону традиційно займала найбільшу «питому вагу» в структурі наглядової діяльності прокуратури, хоча в умовах скасування функції нагляду за додержанням і застосуванням законів ця сфера істотно обмежилася.

Наведені положення створюють передумови для інтеграції органів прокуратури до системи виконавчої влади і злиття чи підпорядкування її Міністерству юстиції України. На користь цього свідчить також іноземний досвід багатьох держав, у яких прокуратура підпорядкована мін'юсту (Данія, Киргизія, Мексика, Норвегія, Словенія, Польща, Таїланд, Філіппіни, Чорногорія, Чехія, Швейцарія, Швеція, Естонія тощо). Разом із тим історичний досвід

підпорядкування прокуратури виконавчій владі в Україні, а також її сучасні завдання і функції свідчать про інше. Призначенням виконавчої влади є виконання законів, а прокуратури — нагляд за їх додержанням, зокрема, і самою виконавчою владою. Крім того, навіть взаємодіючи з органами виконавчої влади, прокуратура займає самостійне і відокремлене щодо них місце: стосовно правоохоронних органів вона стоїть на дещо вищому щаблі, оскільки здійснює координацію їх діяльності щодо протидії злочинності. Стосовно контролюючих органів вона у своїй наглядовій діяльності не підміняла їх, а здійснювала контроль за контролюючими органами. Крім того, віднесення прокуратури до виконавчої влади в сучасних умовах неминуче призведе до її політизації, оскільки виникає проблема залежності від парламентської коаліції депутатських фракцій [4, 22]. Це суперечить засаді політичної нейтральності, закріпленій у ст. 3 Закону. Отже, ідеї включення прокуратури до виконавчої влади на сучасному етапі навряд чи можна вважати прийнятними.

Значно перспективнішими є пропозиції щодо віднесення прокуратури до судової влади, при цьому необхідно врахувати, що світова практика напрацювала різні моделі. Так, В. Додонов виокремлює: 1) держави, де прокуратура входить до складу міністерства юстиції, хоча її функціонування першочергово пов'язане із забезпеченням правосуддя, тобто вона здебільшого діє при судах, і прокурори належать до суддівського корпусу («магістратури»): Австрія, Бельгія, Німеччина, Єгипет, Іспанія, Італія, Єменська Республіка, Ліван, Люксембург, Марокко, Нідерланди, Корея, Румунія, Туреччина, Франція, Японія; 2) держави, де прокуратура цілком введена до складу судової системи і діє при судах або в межах судової влади користується

адміністративною автономією: Азербайджан, Андорра (функціональна автономія), Вірменія (фактично незалежна), Болгарія (незалежна від судів), Греція, Грузія, Іран, Іспанія (незалежна автономія), Молдова, Монголія (фактично незалежна), Португалія та всі її колишні колонії (незалежна автономія), Російська Федерація (фактично незалежна), Фінляндія [5, 6–9]. Разом із тим, як наголошують дослідники, при всьому різноманітті прокурорських систем у світі прокуратура у більшості держав — це особливий незалежний державний інститут, що забезпечує законний паритет між інтересами правоохоронних органів і правами особи, здійснює кримінальне переслідування і захищає інтереси держави, суспільства й окремих громадян [6, 154].

В Україні прокуратура пов'язана із *судовою владою* комплексом взаємовідносин:

1) усі без винятку функції прокуратури пов'язані із судами. Одні функції з рішень суду починаються (нагляд за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах тощо), другі — лише безпосередньо реалізуються (представництво інтересів громадянина або держави, підтримання державного обвинувачення), решта — логічно продовжуються (нагляд за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання і досудове слідство);

2) суд і прокуратура об'єднані спільними завданнями у системі судових і правоохоронних органів з утвердження у державі верховенства права, зміцнення законності та правопорядку, реалізації контрольних повноважень у сфері кримінального провадження;

3) суд здійснює контроль за діяльністю органів прокуратури, оскільки до нього оскаржують дії і рішення про-

курора тощо. Водночас прокуратура не здійснює нагляду за діяльністю суду, хоча і реагує на порушення ним закону шляхом оскарження незаконних і необґрунтованих рішень суду.

Ці положення дають деяким фахівцям підстави для пропозицій віднести прокуратуру до судової гілки влади. Так, Ю. Полянський наголошує на перспективності ідеї інтеграції прокуратури до судової влади на засадах незалежності від суду у вирішенні організаційно-управлінських питань [1, 137]. С. Стеценко вважає обґрунтованим віднести прокуратуру в ролі незалежного органу до судової гілки влади, аргументуючи це прикладами інших країн; прикладами в історії України; деполітизацією діяльності прокуратури; схваленням такого підходу експертами Ради Європи; спорідненістю професій судді та прокурора [7, 150]. В. Бринцев допускає, що урізана конституційна модель прокуратури може вмонтовуватися як самостійна структура у систему судової влади за умови істотної перебудови моделей судового процесу та системи слідчих органів [8, 100]. Свого часу саме цю позицію підтримала і Генеральна прокуратура України, яка у проекті Закону від 2006 р. «Про внесення змін до Конституції України» пропонувала включити прокуратуру до судової влади і визначити її як єдину незалежну систему органів судової влади. Такий підхід повністю схвалила Венеціанська Комісія, яка привітала «вибір на користь незалежної прокуратури як частини судової влади» і рекомендувала якнайшвидше відобразити ці положення у законопроекті України «Про прокуратуру» [9, 4].

Проте, як бачимо, при прийнятті Закону законодавець не зважився на такий радикальний крок, як віднесення прокуратури до судової влади. Причини цього полягають як у незавершеності багаторічної теоретичної

дискусії щодо місця прокуратури в системі поділу державної влади, так і у небажанні вступати у колізію із чинною Конституцією України, яка формально не визначає місця прокуратури серед органів державної влади, проте фактично наголошує на її винятковому незалежному становищі. Таким чином, із прийняттям Закону вирішення проблеми статусу прокуратури у державному механізмі не відбулося, а лише відтермінувалося на невизначений час, що не можна вважати задовільним.

Разом із тим необхідно звернути увагу на те, що розробники Закону зробили найбільш істотні кроки на шляху до можливої інтеграції прокуратури та судової влади за весь період незалежності України. Їх можна розглядати у таких аспектах:

1. *Обмеження функцій прокуратури.* Скасування функції нагляду за додержанням і застосуванням законів значно звузило коло об'єктів та сферу прокурорської діяльності, внаслідок чого остання ще більше наблизилася до функціональної сфери реалізації судової влади;

2. *Реформування системи прокуратури.* Скасування спеціалізованих прокуратур, прокуратур міст із районним поділом певним чином наблизило систему органів прокуратури до судової системи України. Навіть лінгвістично назва третьої ланки системи прокуратури «місцеві прокуратури» тотожна назві третьої ланки судової системи «місцеві суди». Проте за територіальною юрисдикцією місцеві прокуратури не відповідають юрисдикції місцевих судів, оскільки одна така прокуратура в середньому поширює дію на 5–6 міст та/або районів і на відповідні місцеві суди. Крім того, судовій системі не відповідає існування військових прокуратур;

3. *Зміни у правовому статусі прокурорів.* Закон передбачив складний

порядок зайняття посади прокурора, що загалом нагадує закріплений Законом України «Про судоустрій і статус суддів» порядок призначення судді вперше. Спільні риси мають також порядки дисциплінарного провадження щодо прокурора і судді. Об'єднує прокурорський і суддівський корпуси також Вища рада юстиції, яка є органом, відповідальним за прийняття рішень щодо порушень як суддями, так і прокурорами вимог щодо несумісності та про їх дисциплінарну відповідальність. Певна уніфікація правового статусу прокурорів і суддів вбачається навіть у встановленні відповідності їхніх посадових окладів до певної кількості мінімальних заробітних плат тощо. У цьому контексті заслуговують на увагу погляди дослідників стосовно того, що інтеграція прокуратури до судової влади у перспективі може зумовити уніфікацію правових гарантій для прокурорів і суддів, що властиво для країн, де ці посадовці об'єднані у складі так званої «магістратури» [1, 137–138].

Разом із тим віднесення прокуратури до судової влади сьогодні треба вважати не лише передчасним, а й недостатньо обґрунтованим. Воно, при послідовному втіленні, неминуче призведе до обмеження функцій прокуратури сферою кримінального переслідування, що суттєво послабить її роль у суспільстві при одночасному посиленні судової влади через непритаманні їй функції. При збереженні ж незалежності прокуратури і її сучасних позицій перебування у межах судової системи буде суто декларативним. Крім того, прокуратура, яка може позиціонувати себе лише при судовій владі, а не у її структурному складі, ніколи не зможе інтегративно поєднатися із судовою владою з її виключністю, повнотою і самостійністю. Як слушно зауважив І. Марочкін, за своєю природою судова влада відокремлена від

інших гілок і не може бути об'єднана з будь-якою іншою владою, зокрема і прокурорською [10].

Отже, питання про віднесення прокуратури України до однієї з існуючих гілок влади є надзвичайно актуальним і кожен із варіантів його вирішення має своїх прихильників, однак повністю не вирішує всіх проблем, пов'язаних із визначенням місця прокуратури у механізмі державної влади. Таким чином, прокуратуру не можна віднести до жодної з гілок влади, оскільки вона є інститутом, здатним самостійно істотно впливати на функціонування органів державної влади, всією своєю діяльністю сприяючи взаємодії гілок влади, їх узгодженому функціонуванню як єдиної державної влади [11, 140]. Все це зумовлює дедалі більше поширення поглядів на прокуратуру не як складову якоїсь однієї з гілок влади, а як на важливий елемент механізму стримувань і противаг у системі поділу влади. Відповідно до такої позиції прокуратуру можна вважати самостійною гілкою влади або віднести разом з іншими державними органами з невизначеним статусом до окремої контрольної гілки влади.

Такої позиції дотримується чимало знаних вітчизняних правників, зокрема, одним із перших схожу думку висловив В. Тацій [12, 29]. Так, як зауважує М. Косюта, за сучасного стану правового регулювання, на основі характеру її функцій і повноважень,

єдності і централізації ця система може розглядатись як самостійна гілка державної влади [13, 31]. І. Марочкін стверджував, що прокуратура є необхідним інструментом забезпечення розподілу і взаємодії влад, тому є доречним конституювати четверту контрольну владу, до якої віднести і прокуратуру [10]. Незважаючи на те, що становлення і закріплення такої нової гілки влади є дискусійним питанням, яке вимагає самостійного розгляду, погляд на прокуратуру як на самостійну гілку державної влади є достатньо обґрунтованим та таким, що відповідає сучасним суспільно-політичним реаліям в Україні. В умовах політичної нестабільності та погіршення стану законності і правопорядку саме прокуратура здатна забезпечувати необхідний баланс і рівновагу між гілками влади, захист прав та законних інтересів кожної окремої особи, суспільства і держави в цілому.

У підсумку необхідно констатувати, що для віднесення прокуратури до органів судової влади на сучасному етапі немає достатніх правових і фактичних підстав, хоча загальна тенденція реформування прокуратури свідчить про потенційну можливість цього у майбутньому. Отже, проблема визначення місця прокуратури серед гілок державної влади залишається невирішеною і потребує подальших наукових розвідок.

ВИКОРИСТАНІ МАТЕРІАЛИ

1. Полянський Ю. Є. Основні проблеми формування прокурорської системи України // Конституційні аспекти судової реформи : матеріали наук.-практ. конф. (26–27 червня 2008 р.). — Х., 2008. — С. 136–140.
2. Далежан В. В. Проблемы компетенции прокуратуры : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : спец. 12.00.10. — М., 1991. — 48 с.
3. Клочков В. Г. Проблемы прокурорского надзора за додержанням конституційних прав і свобод людини : моногр. — К., 2011. — 320 с.
4. Толочко О. Прокуратура як незалежний орган у системі судової влади // Вісник Академії прокуратури України. — 2006. — № 3. — С. 20–23.
5. Додонов В. Н. Прокуратуры стран мира. Справочник. — М., 2006. — 320 с.
6. Грицаєнко Л. Р. Прокуратура в системі державно-правових інститутів (порівняльний аналіз) // Конституційні аспекти судової реформи : матеріали наук.-практ. конф. (26–27 червня 2008 р.). — Х., 2008. — С. 151–154.

7. *Стеценко С. Г.* Стабільність Конституції та реформування прокуратури України // Конституційні аспекти судової реформи : матеріали наук.-практ. конф. (26–27 червня 2008 р.). — Х., 2008. — С. 148–151.
8. *Бринцев В. Д.* Стандарти правової держави: втілення у національну модель організаційного забезпечення судової влади : моногр. — Х., 2010. — 464 с.
9. *Висновок Європейської комісії «За демократію через право» № 380/2006 від 17 жовтня 2006 р. на проєкт Закону України «Про внесення змін до Конституції України» стосовно прокуратури, ухвалений на 68-му пленарному засіданні.* — Страсбург, 2006. — 9 с.
10. *Марочкін І. Є.* Місце прокуратури в системі органів державної влади та її функціональне призначення // Конституційні аспекти судової реформи : матеріали наук.-практ. конф. (26–27 червня 2008 р.). — Х., 2008. — С. 136–140.
11. *Грицаєнко Л. Р.* Прокурорська діяльність в Україні в світлі сучасного світового досвіду : моногр. — Вінниця, 2009. — 576 с.
12. *Таций В. Я.* Прокуратура в системі поділу влади // Вісник прокуратури. — 1999. — № 2.
13. *Косюта М. В.* Прокуратура України : навч. посіб. — 2-ге вид., переробл. і доповн. — К., 2010. — 404 с.

REFERENCES

1. Polianskyi Iu. Ie. Osnovni problemy formuvannia prokuratskoi systemy Ukrainy [Key Issues of Establishment of System of Public Prosecution in Ukraine], *Konstyuttsiini aspekty sudovoi reformy*, Kharkiv, 2008, pp. 136–140.
2. Dolezhan V. V. Problemy kompetentsii prokuratury [Issues of the Public Prosecutor's Office Competence], Moscow, 1991, 48 p.
3. Klochkov V. H. Problemy prokuratskoho nahliadu za doderzhanniam konstytutsiinykh prav i svobod liudyny [Issues of Public Procurator's Supervision over the Observance of Constitutional Rights and Freedoms], Kyiv, 2011, 320 p.
4. Tolochko O. Prokuratura yak nezalezhnyi orhan u systemi sudovoi vlady [Public Prosecutor's Office as an Independent Body in the Judicial System], *Visnyk Akademii prokuratury Ukrainy*, 2006, no. 3, pp. 20–23.
5. Dodonov V. N. Prokuratury stran mira. Spravochnik [Public Prosecution in the World. Reference Book], Moscow, 2006, 320 p.
6. Hrytsaienko L. R. Prokuratura v systemi derzhavno-pravovykh instytutiv (porivnialnyi analiz) [Public Prosecution in the Public Legal Institutions System (Comparative Analysis)], *Konstyuttsiini aspekty sudovoi reformy*, Kharkiv, 2008, pp. 151–154.
7. Stetsenko S. H. Stabilitnist Konstytutsii ta reformuvannia prokuratury Ukrainy [Stability of Constitution and Reform of Public Prosecution in Ukraine], *Konstyuttsiini aspekty sudovoi reformy*, Kharkiv, 2008, pp. 148–151.
8. Bryntsev V. D. Standarty pravovoi derzhavy: vtilennia u natsionalnu model orhanizatsiinoho zabezpechennia sudovoi vlady [Legal State Standards: Implementation of Organizational Support of Judicial Power in National Model], Kharkiv, 2010, 464 p.
9. Vysnovok Ievropeiskoi komisii «Za demokratiu cherez pravo» № 380/2006 vid 17 zhovtnia 2006 r. na proekt Zakonu Ukrainy «Pro vnesennia zmin do Konstytutsii Ukrainy» stosovno prokuratury, ukhvalenyi na 68-mu plenarnomu zasidanni [Opinion of the European Commission «For Democracy through Law» No. 380/2006 of October 17, 2006 on the Draft Law of Ukraine Amending the Constitutional Provisions on the Public Prosecutor's Office Adopted at Its 68th Plenary Session], Strasburh, 2006, 9 p.
10. Marochkin I. Ie. Mistse prokuratury v systemi orhaniv derzhavnoi vlady ta ii funktsionalne pryznachennia [Place of the Public Prosecutor's Office in the System of State Power and Its Function], *Konstyuttsiini aspekty sudovoi reformy*, Kharkiv, 2008, pp. 136–140.
11. Hrytsaienko L. R. Prokuratska diialnist v Ukraini v svitli suchasnoho svitovoho dosvidu [Public Prosecutor's Activities in Ukraine in the Light of Current Foreign Experience], Vynnytsia, 2009, 576 p.
12. Tatsii V. Ia. Prokuratura v systemi podilu vlady [Public Prosecutor's Office in the System of Separation of Powers], *Visnyk prokuratury*, 1999, no. 2.
13. Kosiuta M. V. Prokuratura Ukrainy [Public Prosecutor's Office in Ukraine], Kyiv, 2010, 404 p.

Лапкін А. В. Прокуратура в системі судової влади

Анотація. У статті досліджуються питання про місце прокуратури серед гілок державної влади та її зв'язок із судовою владою зокрема. Розглядаються положення, що визначають її самостійне місце у механізмі державної влади. Аналізуються взаємозв'язки із кожною з гілок державної влади. Наводяться аргументи «pro et contra» віднесення до судової влади. Визначаються перспективи інтеграції прокуратури і судової влади в аспекті прийняття нового Закону України «Про прокуратуру». Критично оцінюються погляди щодо її визначення у ролі контрольної гілки влади. Формулюються пропозиції щодо

подальшого вдосконалення правового статусу прокуратури у системі державної влади України.

Ключові слова: прокуратура, судова влада, поділ влади, функції прокуратури, правовий статус прокурора, механізм державної влади.

Лапкин А. В. Прокуратура в системе судебной власти

Аннотация. В статье исследуются вопросы о месте прокуратуры среди ветвей государственной власти и ее связь с судебной властью в частности. Рассматриваются положения, определяющие ее самостоятельное место в механизме государственной власти. Анализируются взаимосвязи с каждой из ветвей государственной власти. Приводятся аргументы «*pro et contra*» отнесения к судебной власти. Определяются перспективы интеграции прокуратуры и судебной власти в аспекте принятия нового Закона Украины «О прокуратуре». Критически оцениваются взгляды относительно ее определения в качестве контрольной ветви власти. Формулируются предложения по дальнейшему совершенствованию правового статуса прокуратуры в системе государственной власти Украины.

Ключевые слова: прокуратура, судебная власть, разделение власти, функции прокуратуры, правовой статус прокурора, механизм государственной власти.

Lapkin A. Public Prosecutor's Office in the System of Judicial Power

Annotation. Place of the Public Prosecutor's Office among the branches of state power and its relation with judicial power in particular are studied. The provisions determining independent role thereof in the state power mechanism are examined. Interrelations of the Public Prosecutor's Office with branches of state power are analyzed. «*Pro et contra*» arguments referring the Public Prosecutor's Office to the judicial power are given. Prospects of integration of the Public Prosecutor's Office to the judicial power in the framework of adoption of the new Law of Ukraine «On the Public Prosecutor's Office» are identified. Views on the Public Prosecutor's Office as a control branch of power are subject to criticism. Proposals on further improvement of legal status of the Public Prosecutor's Office in the system of state power in Ukraine are formulated.

Key words: the Public Prosecutor's Office, judicial power, separation of powers, function of the Public Prosecutor's Office, legal status of the Public Prosecutor, state power mechanism.